

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXXI. Epistola Monachorum Palaestinae ad Alcisonem de Xenaia Monacho
& de aliis quibusdam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

ἀπερὸ βασιλῆος ἀναστάσιου θεώμενου, ἅπερ ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν ἐπιστολῶν ἐπισημαίνεται, ἢ ἄλλοις τοῖς τόποις τῶν ἐν καλχηδόνι συνόδων κηρύττοντα, ἢ ταύτῃ ἀναθέματι ἀεικλιθέντα. ἐκείνη μὲν ἐν ἐκ τῆς βασιλίδος τῆς πόλεως, πρῶτον ὑπὸ εὐφήμειον, ὡς περὶ γέγραπται εἰτα μακεδόνιον, μετὰ δὲ ἐν πμόθεου ἐγεγονόη· ἐν δὲ τῆς ἀντιόχεια φλαβιανόν.

A extraneis. Quæ cum Imperator Anastasius videret, Episcopus, qui aliud innovarent, Ecclesiis exturbabat, si quem forte deprehendisset aut Concilium Chalcedonenſe prædicantem contra inolitam locorum consuetudinem, aut idem sub Anathemate damnantem. Et ex regia quidem urbe, uti supra diximus, primum eiecit Euphemium, deinde Macedonium, cui successit Timotheus. Antiochia verò Flavianum expulit.

κεφ. λα'.

Ἐπιστολὴ τῶν μοναχῶν παλαιστίνων πρὸς ἀλκίσιωνα πρὸς ξεναίαν καὶ ἐπίσκοπον τῶν.

CAP. XXXI.

B Epistola Monachorum Palestina ad Alcisonem, de Xenaiâ & de aliis quibusdam.

Περὶ τῶν μακεδονίων καὶ φλαβιανῶν γράφον τὸ ἐν παλαιστίνῃ μοναδικόν πρὸς ἀλκίσιωνα ἐπὶ λέξεως λέγει ταῦτα. πέπερθε ἢ κεκοιμημένοι, πάλιν εἰς ἀλλήλους ἀπερρίσθησαν, ἀλεξάνδρειά τε καὶ αἰγυπτῶ καὶ λιβύῃ κατ' ἐαυτὰς διετέλεσαν καὶ ἡ λοιπὴ πᾶσα ἀναθλή πάλιν κατ' ἐαυτὴν, τῶν δυλικῶν μὴ ἀνεχομένων ἄλλως αὐταῖς κοινωθῆναι ἢ πρὸς τὸ ἀναθεματίζειν νεστόριον τε καὶ διτύχη, καὶ διόσκορον, πρὸς τὴν καὶ πεπερον τὸν μογγόν καὶ ἀκάκιον. ἐν τέτοις ἐν τῇ ἀνά τῶν οἰκουμενικῶν ἐκκλησιῶν, οἱ γνήσιοι τῶν διόσκορον καὶ διτύχης εἰς πάντα ἐλάττωσαν ἀπέστησαν τὸν χριστόν. καὶ μελλόντων ὅσον ἐδέπω ἐκλιπεῖν διὰ τῆς γῆς, ὡς μὴ ὑπάρχειν αὐτὰς, ξεναιίας ὅ τ' ἐξ ἑξῆς ἀληθῶς, ὅσα οἶδα μὲν τι σκοπῶν, ἢ ποῖαν ἐχθρὰν πρὸς φλαβιανόν ἐκδικῶν, πρὸς τὴν δὲ τῆς πίστεως ὡς οἱ πολλοὶ διηγέονται, κινεῖν μὲν πρὸς αὐτὸν καὶ διαβάλλειν ἀρχεται ὡς νεσοειανόν. ἐκείνη δὲ νεσοειανόν συν τῷ φρονήματι ἀναθεματίσαντο, μετέβαινε πάλιν ἐπὶ ἐκείνη ἐπὶ διόσκορον καὶ θεόδωρον, καὶ θεοδώριον, καὶ ἰβαν, καὶ κύρον, καὶ ἐλευθέριον, καὶ ἰωάννην, καὶ ἑδίσμενον ἕως τῆς καὶ ἄθεν συλλεξάμενοι. ὧν οἱ μὲν, τὰ νεσοειανόν ἀληθῶς ἐπρέσβυσαν οἱ δὲ, ὑπονοήσαντες ἀνεθεματίσαν, καὶ ἐν τῇ κοινῇ τῆς ἐκκλησίας κεκοιμῆνται τούτους πάντας τὰ νεσοειανόν φροσίνων, ἢ μὴ ἀναθεματίσειας, τὰ νεσοειανόν φροσίνων, καὶ μνηστικῶν αὐτῶν μετὰ τῷ φρονήματι ἀναθεματίσειας.

D E Macedonio quidem & Flaviano Monachi Palestina in litteris ad Alcisonem datis ita scribunt. Mortuo autem Petro, inter se ipsos iterum discissi sunt. Et Alexandria quidem & Ægyptus ac Libya inter suam communionem permansit. Reliquus item Oriens seorsum ab aliis communicavit, propterea quod Occidentales prorsus communicare illis recusabant, nisi Nestorium, Eutychem ac Dioscorum sub anathemate damnantes, Petrum quoque Mongum & Acacium iis adijcerent. In hoc igitur rerum statu cum essent totius orbis Ecclesiæ, Eutychem & Dioscorum ad exiguum prorsus numerum redacti sunt. Cumque brevi defecturi essent ita ut amplius in terris non existerent, Xenaias quidam, verè nominis sui, id est, alienus à Deo: nescio quo consilio, nec qua de causa susceptas adversus Flavianum inimicitias exercens: prætextu tamen fidei ut plerique narrant, adversus eum commoveri, eumque tanquam Nestorianum calumniari cepit. Sed cum ille Nestorium simul ejusque opinionem sub anathemate damnasset, Xenaias relicto Nestorio, ad Dioscorum transgressus est, & ad Theodorum ac Theodoritum & Ibam ac Cyrum & Eleutherium ac Joannem, aliosque nescio quos, nec unde collectos. Ex quibus quidam Nestorii dogma revera sectati fuerant: quidam verò cum in suspicionem ejus rei venissent, postea idem dogma sub anathemate damnaverant, & in Ecclesiâ communionem extremum diem clauserant. Hos, inquit, omnes Nestoriani dogmatis assertores nisi anathematizaveris, Nestorianus es, licet Nestorium milles eum doctrina ipsius anathema-

tizes. Scriptis etiam litteris ad fautores A
 Dioscori & Eutychis, eos concitavit,
 suadens eis, ut sibi adversus Flavianum
 auxilio essent, exigerentque ab eo, non
 quidem ut ipsam synodum, sed ut eas
 duntaxat personas, quas supra nomina-
 vi, sub anathemate damnaret. Quibus
 cum Flavianus Episcopus diu multum-
 que resistit, aliique rursus cum Xenaia
 adversus illum insurrexissent, Eleusinus
 scilicet quidam Cappadociæ secundæ
 Episcopus, Nicias Laodiceæ, quæ est in
 Syria, & ex aliis locis alii: quorum
 odii adversus Flavianum quantum causæ
 fuerint, haud nostrum est, sed aliorum
 exponere: tandem illos hoc facto quietos
 esse arbitratus, cessit illorum contentioni.
 Cumque supra dictas personas scripto anathematizasset,
 libellum suum ad Imperatorem misit:
 Nam & hunc adversus Flavianum, tanquam
 Nestoriani dogmatis propugnatorem,
 commoverant. Sed neque hac re contentus
 Xenaias, exegit iterum à Flaviano, ut &
 Synodum ipsam, & eos, qui duas naturas
 in Christo prædicaverant, alteram carnis,
 alteram Deitatis, anathemati subjiceret.
 Qui cum id facere recusasset, rursus
 Xenaias eum ut Nestorianum accusavit.
 Multis deinde agitatis, cum Patriarcha
 expositionem fidei edidisset, in qua
 Synodum in eo quidem quod spectat ad
 depositionem Nestorii atque Eutychis,
 suscipere se profitebatur: quantum verò
 ad definitionem & doctrinam fidei, nequaquam
 rursus illum tanquam Nestoriano dogmati
 occulte faventem insinularunt, nisi ipsam
 quoque Synodum, & eos, qui duas in Christo
 naturas dixerunt, alteram carnis, alteram
 Deitatis, anathemati subjiceret. Itaque
 præterea multiplici verborum fraude
 deceptos, in sententiam suam pertraxerunt.
 Et conscriptione fidei edita, in qua
 Synodum unam cum iis, qui duas in Christo
 naturas ac proprietates esse dixerunt,
 sub anathemate damnabant, à Flaviano
 quidem & Macedonii communione sese
 abrumpunt: cum aliis verò, qui conscriptioni
 ipsorum subscripissent, fœderis societatem
 ineunt. Inter hæc postulant etiam ab
 Episcopo Hierosolymorum, ut formulam
 fidei suæ conscribat. Quam ille cum
 edidisset, per sectatores Dioscori misit
 ad Imperatorem. Et ea quidem quam ipsi
 proferunt, anathematissimum continet eorum,
 qui duas in Christo naturas prædicaverunt.
 Ipse verò Hierosolymorum Episcopus, eam
 ab illis falso confectam esse

ἀνεκίνη ἢ διὰ γραμμάτων ἢ τὸς λόγους, καὶ διτυχεῖς συνηγορεῖται περὶ αὐτῶν, συνάραται μὲν αὐτῶν κατὰ Φλαβιανὸν, καὶ μέντοι ἀναθεματισμὸν ἀπαλείψαι τῆς συνόδου, ἀλλὰ τῶν παρερημμένων προσώπων ἔχει τὸν Ἐπίσκοπον Φλαβιανὸν τέτοις ἐπὶ πολλῶν ἀντιθέται, ἑτέρων τε μὲν ξεναιῶν συμποκομένων καὶ αὐτῶν, ἐλθούσων μὲν ἐπιστοπὴ τῶν τῆς δευτέρας καππαδοκίας, καὶ δὲ λαοδικίας τῆς συρίας, καὶ ἀλλοῦ ἀλλοθεν ὡς τὰς αἰτίας τῆς πρὸς Φλαβιανὸν μικροψυχίας ἐτέρων, ἀλλ' ἐχ' ἡμῶν διηγήσατο τὴν νομίμως διατεταμένην ἐκ νεύου αὐτῶν, εἴξεν αὐτῶν τῆ φιλονεικίας καὶ ἐγράφη τὰ πρὸς τὸ ἀναθεματισμὸν ἀπέστειλε τῷ βασιλεῖ καὶ αὐτὸν γὰρ καὶ αὐτὸς κενήκασι ὡς τὰ νεσορεῖα παρεβόληται. μὴ δὲ τέτω ἐν ἀρχαῖς οὗ ξεναιῶν τῆς συνόδου αὐτῶν πάλιν ἀναθεματισμὸν καὶ τῶν δύο φύσεις ἐπὶ τῶν κυρίων εἰρηκῶτων, τῆς σαρκὸς ἔ τῆς θεότητος ἀπὸ τὸν Φλαβιανόν. μὴ ὑπακούσῃ δὲ, ὡς περ νεσοριανῶν πάλιν καληγορεῖται. πολλῶν δὲ ἐπὶ τέτω κενιημένων, καὶ τῶν παλαιῶν ἐκδέσειν πρὸ πίστεως ὑποποιήσαντες, ἢ πρὸς κατὰ τὴν μὲν νεσορεῖα καὶ διτυχεῖς τῶν συνόδων δέχεται ὡμολογῆσαι, καὶ μέντοι εἰς ὄρεον καὶ διδασκαλίαν πίστεως πάλιν ὡς τὰ νεσορεῖα ὑποβόλως φρονησῶν ἐπελαμβάνοντο, εἰ μὴ καὶ τὸν ἀναθεματισμὸν αὐτῶν πρὸς τὴν τῆς συνόδου, καὶ τῶν δύο φύσεις ἐπὶ τῶν κυρίων εἰρηκῶτων σαρκὸς καὶ θεότητος πρὸς ὑπαγόγῃ δὲ πολλοῖς λόγων ἀπάταις ἢ τὸς ἰσχυροῖς καὶ ποιήσαντες γραμματίων πρὸ πίστεως, ἐν τῶν τῶν συνόδων μετὰ τῶν δύο φύσεων εἰρηκῶτων, ἢ ἰδιότητος ἀναθεματισσάτες, Φλαβιανὸν μὲν ἀφίσταται καὶ μακεδονίᾳ. Ἄλλοις δὲ σπενδόνται ὑπογράψασιν τῶν γραμμάτων. ἐν τέτοις καὶ τὰ ἱεροσολύμων ἀπῆταν ἐξελθόντων πρὸ πίστεως ὡς ἐκδέχον ἀπέστειλε τῷ βασιλεῖ, δι' αὐτῶν τῶν λόγους διοσκῶρε. ὅπως αὐτοὶ μὲν πρὸς φέρουσι, ἀναθεματισμὸν πρὸ εἰχόν τῶν δύο φύσεις εἰρηκῶτων. Αὐτῶν

ὁ ἱεροβόλου μων νεοθεδω παρ' αὐτῶν διαβε- A
βαιώμενος, ἄλλο προφέρει διχα τοῦτε ἀνα-
θεματισμῶ. καὶ ἐθαύμα καὶ γὰρ καὶ λόγους
πατέρων πολλὰκις νεοθεδωσὶ πολλὰς ἢ
διπλῆνας λόγους, ἀθανασίῳ καὶ γενο-
εῖν τῷ θαυματουργῷ, καὶ ἰελίῳ, δια τῶν
ἐπιγραφῶν ἀνατεθείκασιν οἷς μάλιστα τὸς
πολλὰς ἀποστὰς ἰδίας ἀσεβείας σφείζον-
ται. ἀπήτην ἢ καὶ μακεδόνιον ἐπιγραφῶν ἀει-
πίσεως ἐς τὸ ἐξέθετο τῷ τῷ τῷ ἐν μό-
νον εἶδεναι πίσιν διαβεβαιώμεθ, ἀναθε-
ματιστῶν ἢ νεοθελον, καὶ διτυχη, καὶ τὰς δύο
ὕψος ἢ χρεῖστος δογματίζοντας, ἢ ἡ φύσει B
διαίρεντας μῆτε δὲ τῆς ἐν ἐφέσω νεοθελον
κατελέσθης μνηστῆς, μῆτε τῆς ἐν καλχηδόνι
κατελέσθης τὸν διτυχη. ἐφ' ὃ ἀγαπησάν-
τα ἴα ἀειτῶ κωνσταντῖνα πόλιν μοναστήρια,
ἀφίστασματῶ ἐπισκόπου μακεδονία. ἐν τέ-
τοις ὅτε ξεναίας καὶ διόσκορῶ πολλὰς προ-
λαβεσθῶντο ἰῶν ἐπισκόπων ἀφόρητοῖσαν,
κινῶντες ἐστῶν μὴ ἀνεχομένων ἀναθεματί-
ζων. ὧν τὰς εἰς τέλῃ μὴ ἀπέκοιλας, ἐξορία
ὑποβάλλεσθ πολλὰκις μηχαναῖς παρεσθῶ-
ζον. ἔτος ἐν καὶ μακεδόνιον ἐξορίζουσι, κίω-
άντην τὸν πατῆρ ἐπίσκοπον, ἐφλαβιανόν. τῶν C
τα μὲν ἐν τῷ γεμίμαθα λέγει.

cens, aliam profert absque hujusmodi
Anathematismo. Neque id mirum.
Nam & libros sanctorum Patrum saepe
numerò corruperunt. Multos quoque
Apollinaris libros Athanasio & Grego-
rio Thaumaturgo, & Julio falsò adscri-
pserunt. Quibus præcipuè libris mul-
titudinem in erroris sui societatem in-
ducunt. Sed & à Macedonio Chiro-
graphum fidei suæ postularunt. Qui
quidem eam exposuit, affirmans se tre-
centorum & octodecim sanctorum Pa-
trum, & centum ac quinquaginta fidem
solam nosse: Nestorium verò & Euty-
chem anathemati subjiciens, eosque
qui duos Filios & duos Christos asse-
runt, aut qui naturas dividunt: nulla ta-
men mentione facta nec Ephesinæ Syn-
odi, quæ Nestorium deposuit, nec Chal-
cedonenis, in qua depositus est Euty-
ches. Quod cum ægrè ferrent mo-
nasteria, quæ erant circa Constantino-
polim, à communionem Macedonii E-
piscopi desciverunt. Interea Xenaias
& Dioscorus, multis Episcopis sibi ad-
junctis, intolerabiles erant, dum tumultus
concitarent adversus eos qui Syno-
dum anathemati subjicere recusabant.
Ex quibus eos, qui ad finem usque ipsis
non cessarent, multis machinationibus
in exilium ejici curarunt. Hoc igitur
modo Macedonium, & Joannem Epi-
scopum Palti, & Flavianum in exilium
trudunt. Atque hæc sunt, quæ in supra-
dicta Epistola commemorantur.

Κεφ. λθ.

Περί τῆς ἐκβολῆς μακεδονίῳ Ἰωαννῶν ἀντιοχεῖας
καὶ φλαβιανῶ ἀντιοχεῖας.

CAP. XXXII.

De expulsiōne Macedonii Constantinopolitani
Episcopi & Flavianii Antio-
cheni.

ΤΑ ἢ συμμαχόντα ἐν παροῦσῳ τὸν
ἀναστάσιον, ἔτερον ἦν. ἠνίκα γὰρ ἡ δευτέρα
τῷ ἀναστάσιῳ τὸ ἀλεργὲς ἐβέλετο ἀει-
βαλέων γῆμα, οὐκ ἄλλως ὁ διφῆμιῶ τῷ
δεχθεσθῶν δὲ πῶν κατεδρασαν συνεπίθετο,
μῆτις ὅτι τῷ δι' ἐπιγραφῶν καὶ ὄρκων δε-
νῶν ὁμολογίαν ἀνλόγραφῶν ὁ ἀναστάσιῶ ἐς
διφῆμιον ἐθετο, ἢ μὲν ἀκέραιον φυλάξαι
τῷ πῶσιν, καὶ μὴδὲν καινεργὲς ἐσαγα-
γεῖν τῷ ἀγία τῶ θεῶ ἐκκλησία, εἰ τῶν σκή-
πτῶν ἐπιλαβοῖτο ἢ καὶ ἀξέθετο μακεδο-
νίῳ τῶν τῶν σήπτῶν κειμηλίων παροφου-
λακῆν ἐμπειπισθυμῶν. ἐδεδράκη δὲ τῶν
τα, διότι γε ὁ ἀναστάσιῶ δόξαν μανι-
χαικῆς νομίσεως ἀπὸ τῶ πολλοῖς εἶχεν.

Verum alia erant, quæ animum
Anastasio occulte pungerent.
Nam cum Ariadne Anastasium Im-
periali purpura vestire vellet, Eu-
phemius Regiæ urbis Episcopus con-
sensus suum accommodare tenuit,
priusquam Anastasius cautionem pro-
pria manu scriptam & jurejurando
firmatam ipsi dedisset, quâ pollice-
batur, fidem se illibatam servaturum,
nec quidquam novi in sanctam DEI
Ecclesiam investurum esse, si Imperii
compos fieret. Hanc ille chartam
Macedonio factorum vasorum custo-
di commendaverat. Hæc autem id-
circo egerat Euphemius, quod Ana-
stasius Manichæorum sectæ addictus
esse à plerisque crederetur. Post-
quam igitur Macedonius Episcopa-
lem sedem adeptus esset, Anastasius
Zz